

Tonnen respect voor Wielemie: "De dag dat we 'euthanasie' verdomd goed begrijpen"

BEWAAR ARTIKEL
REACTIES

Door: [Joeri Vlemings](#)
28/10/15 - 11u02

VIDEO "Het geschreeuw ging door merg en been." Dat cliché zou voortaan niet meer gebruikt mogen worden. Wie Marieke 'Wielemie' Vervoort het gisteravond tot in de huiskamer hoorde uitkrijzen van de onmenselijke pijn, kreeg het zelf fysiek moeilijk. Een gevoel dat niemand kan vatten, en al zeker niet in woorden, laat staan in clichés. Het respect voor de rolstoelatlete nam na haar verblijf in 'Het Huis' van Eric Goens nog met sloten toe. Twitter werd 'stil' maar kreet luider dan ooit: "We begrijpen het woord 'euthanasie' nu verdomd goed." Tonnen respect dus, en ook evenveel dankbaarheid voor deze moedige dame.

Het was onwaarschijnlijke televisie, de episode van gisteravond met Marieke Vervoort als gaste van Eric Goens in de intimistische reportagereeks 'Het Huis' op Eén. Ook verrassingsinvité en boezemvriend van Wielemie, Tom Waes, kwam aanschuiven, meepraten én zelfs koken voor zijn "schat". Tot grote vreugde en dankbaarheid van de centrale figuur. Dat de straffe rolstoelatlete - geplaagd door de vreselijke, degeneratieve spierziekte *progressieve myelopathie* - nog altijd momenten van puur kindergeluk beleeft, bleek al meteen uit haar hartelijke begroeting van Tom Waes. En nog meer uit de wondermooie scènes op de trampoline. Jawel, met rolstoel - "mijn benen" - en al.

'Dafalannekes'

Wielemie genoot van het gezelschap, van haar trouwe viervoeter Zenn, en van haar 'Dafalannekes' - codewoord voor bubbels. Maar altijd sluimerden de ondraaglijke pijnen er, meer of minder op de achtergrond, door. Het is een afschuwelijke constante in het leven van Marieke Vervoort, en vooral 's nachts, als haar lichaam compleet verkramp en de ene aanval de andere in sneltempo opvolgt. Ze wilde absoluut dat de kijker zo'n nacht - niet eens een "erge", bleek achteraf - zou meebeleven. En dat was niet van de poes. De voorbode, toen ze moest gesondeerd worden, kwam al hard aan bij de kijker, maar 's

nachts schreeuwde Marieke het werkelijk uit van de miserie. Ze zocht wanhopig pijnstillende troost bij een andere heldin, de verpleegster, en bij haar gastheer.

Euthanasie

"Ik wil dat iedereen weet dat ik het met mijn euthanasieplannen niet over een prulleke heb", liet ze ons daarna weten. Die boodschap kwam helemaal over, als een mokerslag in het aangezicht van wie meer gezondheidsgeluk van moeder natuur meekreeg. Geen zinnig mens die de hatelijke euthanasiepapieren NIET zou tekenen. En toch: niet alleen haar dichte vrienden en familie zullen deze grande dame missen als het zover is.

"Ik wil zelf beslissen wanneer het stopt", zegt Marieke Vervoort daarover. Respect, ook daarvoor.